

Suratsız Mahmut Bey'e poz vermek için sıraya girenlerin ardı arkası kesilmiyordu. Tekerlekli iskemlesindeki Nazire Hanım'ın leziz pastaları kapışılıyordu. Şom ağızlı Ayşe Hanım'sa cırtlak sesiyle sözde ona yardım ediyordu. "Geliin geliin! Bir an önce tüketin. Hava sıcak, beklemesin. Valla zehirlenirsiniz!"

"Ah, Nebile geldi!" diye bağırdı biri. "Faizini de getirmiş."

'Faiz de ne?' diye düşündü Sevgi.

"Merhaba küçükhanım, ben Rıfat," diyen yaşlı adam, sıska, uzun parmaklı elini uzatarak sessiz sorusunu yanıtladı. "Çocuklarımız sermayemiz, torunlar getirimizdir."

Sevgi, eli yaşlı adamın avucunda, gülümsedi.

Masada oturanlardan biri başını uzatarak sordu: "Nebile hasta olan bu kız mı?"

Sevgi'nin bedeni buz keserken, bol boyalı bir hanım, "Kapa şu şom ağzını!" diyerek kolundan çekti. Kendini tanıttı: "Ben emekli bankacı Ayla."

"Ayla, DG'nin hesap uzmanıdır," dedi Rıfat Bey.

Kafası allak bulak olan Sevgi, Ayla Hanım'ın yanındaki iskemleyle ilişti.

"Önce DG'nin ne olduğunu söyle kıza," dedi asık suratlı yaşlı. Başını kaldırıp Sevgi'ye bakmamıştı bile. Ayaklarını önündeki iskemleye uzatmış, elindeki kâğıda bir şeyler karalıyordu.

"DG, Dayanışma Gönüllüleri demek." Rıfat Bey göğsünü gererek devam etti. "Babaannen de beynimizdir."

Sevgi'nin gözleri babaannesine kaydı. Tekerlekli sandalyedeki bir hanımla öpüşüyordu. Şom ağızlı kadın, "Ben hâlâ bir şey anlamadım," diye söylendi.

Suratsız adam uğraşına ara vermeden, "Anlamasan da olur. Dikiş dik yeter," diye terslendi.

Öfkelenen kadın eliyle gözünü düzelterek, "Bana bak Mahmut!" diye gürlledi. "Şom ağızlı olabilirim, ama duygusuz değilim."

Ellerini çırparak, "Yeter!" diye bağırdı Nebile Hanım. "Torunumun başını döndürdünüz. Bugün onun yaş günü. Bir pastanız bile yok!"

"Kim demiş?" diye atıldı tekerlekli sandalyedeki kadın. Elini kaldırarak az ilerdeki garsona parmaklarını salladı. "Pastasını elimle yaptım. Hava sıcak, bozulmasın diye dolaba kaldırdılar."

Sevgi şaşkıncı. Ona göre yaşlılar -babaannesi dışında, o farklıydı çünkü- köşelerinde oturur, gazete dergi okur, her şeye maydanöz olur ve başlarını önüne eğip, fosur fosur uyurlardı.

"Bunlar benim arkadaşlarım," dedi Nebile Hanım. Torununa sarılarak yanına oturdu. "Atıştırmıza bakma. Mahmut (suratsız adam) ilkokuldan arkadaşım. Rıfat'la Ayşe (şom ağızlı kadın) mahalleden..."

Nebile Hanım uzandı, tekerlekli sandalyede oturan kadının elini tuttu. "Nazire, sıra arkadaşım. Hemşiredir. Dayanışma Gönüllüleri'nin kurucusu."

Nazire Hanım boynunu bükererek, "Ne yazık ki, aramızdan ayrılanlar oldu. Bu kadar kaldık," diye gülümsedi.

Ayla Hanım sona kaldığı için biraz buruk, "Ben de babaannenin liseden arkadaşayım," dedi.

Sevgi'nin gülümseyen gözleri, yaşlıların üzerinde geziniyordu ya, hâlâ şaşkıncı.

Yanlarına gelen garson, "Doğum gününüz kutlu olsun, küçükhanım," diyerek, çikolata, fıstık ve bademlerle süslü pastayı ortaya koydu.

"Evet! "dedi Rıfat Bey. "Sevgi dileğini tutsun, mumlarını üflesin. Sonra da işimize bakalım. Böyle büyük sorunla hiç karşılaşmadık."

Sevgi, sessizce ikinci dilim pastasını yerken, masada hummalı bir çalışma sürüyor; her geçen saniye, içindeki umut büyüyordu.

Ayla Hanım'ın önünde kâğıt kalem, yanında hesap makinesi, topluyor, çıkarıyor, yazıyordu. Suratsız Mahmut Bey, "Yeni bir oryantal bitirdim. İki bin beş yüz lira verdiler, vermedim. Kaça giderse artık... Ayrıca piknik boyunca çizeceğim her karikatür için on lira..."

"Olmaz!" diye itiraz etti masadakiler. "Tabloyu anladık, velilerden biri alıcı olabilir. Ama çocuklar bir karikatüre on lira veremez."

"Yok ya! Bedava çizeyim isterseniz."

"İki lira yeter," dedi biri.

"Beşten hesap ediyorum," dedi Ayla Hanım.

Tekerlekli sandalyedeki Nazire Hanım, "Pastayı beğendin mi Sevgi?" diye sordu.

Kız, "Hımm... Nefis!" diye ağzını şaplatınca da, Ayla Hanım'a dönüp, "Porsiyonu iki lira," dedi.